

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 123 [2539].

СУБОТА, 14 ЖОВТНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ЗАПОВІТАМ ЛЕНІНА ВІРНІ

Сьогодні молодь Кіровоградщини своєю ударною працею готує гідну зустріч славному ювілею Ленінського комсомолу. Щодня юнаки і дівчата, комсомольсько-молодіжні бригади, ланки, екіпажі рапортують про виконання взятих соціалістичних зобов'язань. Іще вчора ми повідомляли, що тисячі молодих трудівників області виконали завдання трьох років п'ятирічки, а сьогодні вони закладають міцний фундамент дальших перемог у боротьбі за дострокове подолання рубежів десятої п'ятирічки в цілому. І новим імпульсом, новим злетом громадсько-політичної і трудової активності молоді будуть Всесоюзні комсомольські збори «Заповітам Леніна вірні», присвячені 60-річчю ВЛКСМ. На порядок денний зборів ми виносимо найактуальніші питання сьогодення. Насамперед масо глибоко і всебічно проаналізувати участь кожної комсомольської організації, кожного юнака і дівчини у всенародній боротьбі за втілення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС, у реалізації завдань, поставлених у Привітанні ЦК КПРС XVIII з'їздові ВЛКСМ, промові на ньому Леоніда Ілліча Брежнєва, рішень XVIII з'їзду ВЛКСМ. А це значить, що кожен із нас повинен відповісти перед своїми ровесниками та батьками про виконання ленінського заповіту «Вчитися комунізму». Якими успіхами у праці, навчанні, громадському житті ти зустрів ювілей комсомолу? Чи зріс ідейно, чи допоміг відстаючому стати врівень з передовиками? Що завважало тобі досягти запланованого і що ти особисто, комітет комсомолу зробили для подолання труднощів? Які шляхи і методи бачиш для покращення діяльності своєї комсомольської організації, свого колективу? Тою ж планом на майбутнє у п'ятирічку ефективності і якості? На всі ці питання маєш дати на зборах конкретні відповіді, масш висунути конкретні пропозиції.

Зрозуміло, що до зборів треба ретельно підготуватися. Кожен комітет повинен мати чітку програму обговорення діяльності своєї організації по ідейно-політичному, трудовому й моральному вихованню членів спілки. Мабуть, найважливіше тут добитися, щоб учасники зборів глибоко продумали свої виступи, не забути про критичну і самокритичну.

Безперечно, у зборах повинна взяти участь і неспівнога молодь. Тільки мова йде не про присутність її на правах гостей, а про присутність на правах таких же господарів зборів, як і члени ВЛКСМ. Ватажки молоді, члени комітетів мають запросити на збори ветеранів партії і комсомолу, представників усіх комсомольських поколінь, героїв і передовиків праці, наставників. Особливої значущості зборам надасть участь у них партійних і ладанських працівників, господарських керівників, делегатів XXV з'їзду КПРС, XXV з'їзду Компартії України, XVIII з'їзду ВЛКСМ і XXIII з'їзду ЛКСМ України. Звичайно, в день зборів слід організувати урочистий прийом кращих юнаків і дівчат до лав ВЛКСМ.

Нині на полях колгоспів і радгоспів кипить напружена робота. Тому так важливо забезпечити на цей святковий день підміну для всіх молодих людей. Адже вони звітують про свою участь у здійсненні аграрної політики партії, у виконанні рішень липневого Пленуму ЦК КПРС. І слово молодих господарів землі буде вагомим: цього року вони показали на хлібній ниві свою високу професійну майстерність, аслю до перемоги.

Без сумніву, ми з новою силою продемонструємо свою вірність заповітам великого Леніна, справі Комуністичної партії, свою готовність до подвигу в ім'я дальшого розквіту Батьківщини.

Високими показниками у праці зустрічають своє професійне свято трудівники Кіровоградського хлібозаводу № 3. І продукція їхня завжди високої якості.

На фото: мікробіолог хлібозаводу комсомолка Валентина ОРГЕН.
Фото В. ГРИБА.

Комсомольський телетайп

ПІД ЧЕРВОНИМ РОЗКРИЛЛЯМ

Цікавий альбом «Сторінки нашої історії» виготовила група комсомольських активістів і ветеранів Гайворонського району до 60-річчя Ленінського комсомолу. В ньому послідовно розкривається славіний шлях бойового авангарду молоді району від створення перших комсомольських осередків до сьогодення.

Найбільше враження справляють фотознімки 20—30-х років. Красиві й мужні обличчя на портретах чопівля Миколи Воеводи і трактористки Ніни Богач, які загинули від жорстокої руки куркулів. Унікальною лишилася фотографія групи учасників однієї з перших районних конференцій комсомольських ватажків. Є тут фото молодих робітників залізничників Андрія Свищевця і Миколи Абрамського — членів першого комсомольського осередку, створеного в Гайвороні 1922 року.

Хвилюючі спогади про свої буремні комсомольські роки приєдлав колишній перший секретар Хашуватського райкому комсомолу С. М. Яковлев. Степан Миколайович довгий час перебував на відповідальній партійній роботі, а нині він пенсіонер, мешкає в Москві.

В альбомі є й інші яскраві свідчення патхенної праці, пошуків, навчання, культурних і спортивних злобутків молоді району на всіх етапах її діяльності.

Вдало скомпонований і естетично оформлений поліцейний альбом стане цінним посібником у вихованні молоді на кращих традиціях попередників.

Д. ГАНСЬКИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

А ВТОБУСИ з гамірливими пасажирами, мпнувши центральну вулицю Суботців, потрапили просто в обійми осені, що виструнчила золотобагрян сторожу вздовж асфальтової траси.

Красиві суботцівські поля стелилися за вікнами автобусів і вабили до себе своєю безмежністю та багатством. Діти позирали на цей, здавалося б, одноманітний осінній пейзаж, але, мабуть, бачили на ланах інше. Кожен своє. Бо для кожного з них поле вже стало невід'ємною часткою життя. Бо кожен працював у полі, засівав його і збирав урожай. І багато хто із сьогоденнішньої галасливої дівчини поз'язував у думках своє майбутнє з ним.

Різкий поворот — і відчинився перед учнями брама тракторної бригади колгоспу імені Леніна, і гостинні господарі на чолі з Героєм Соціалістичної Праці головою колгоспу В. М. Гуртовим та бригадиром тракторної С. К. Онуфрієвим повели юних гостей у безмежжя техніки. Справді, в безмежжя, бо на озброєнні суботцівських механізаторів лише тракторів та комбайнів близько півтори сотні.

Після тракторної школярі побували в автогаражі, на вулиці Молодіжній. А об одинадцятій ранку всіх учасників і гостей злоту приймав Будинио культури. Тут відбулося пленарне засідання.

— Ніто кінчилося, — сказав, зокрема, в доповіді заступник голови райвиконкому О. С. Демченко. — Але й досі напружено гудуть на полях трак-

Як ми вже повідомляли, в Суботцях Знамянського району відбувся зліг учнівських виробничих бригад. Про його роботу — наша сьогоднішня розповідь.

У ПРАЦІ ГАРТУЄТЬСЯ ЮНЬ

торі і комбайни. Завдання учнівських виробничих бригад — чим можна допомогати колгоспникам. Допомогати так, як це ви вмієте робити.

Десять учнівських виробничих бригад і два лісництва діють у нашому районі. За ними закріплено 2500 гектарів угідь і 200 гектарів лісу. Школярі мають і свою механізацію. Цього року добрий урожай виростили юні хлібороби і внесли свою, хоч і невелику, частку праці в боротьбу за український мільярд. По 39 центнерів пшениці, по 52 центнери кукурудзи, по 260 центнерів цукрових буряків одержано на прищільних ділянках.

Особливого значення набула нині дослідна робота, що її ведуть учні. З 26 дослідів, поставлених виробничими бригадами, 11 успішно виконуються в колгоспах. Нині появилася така тенденція: навчальне поле має стати експериментальною базою, лабораторією науково-дослідних інститутів, станцій, а всі учнівські бригади повинні підтримувати зв'язок з учнями.

Про необхідність і обов'язковість дослідної роботи учнівських виробничих бригад говорили також директор Богданівської школи імені Леніна, Герой Соціалістичної Праці, Заслужений учитель УРСР І. Г. Ткаченко, доцент кафедри рослинництва Української сільськогосподарської академії О. С. Устименко.

— Настав час усе робити

ти на науковій основі. — сказав Іван Гуртовий Ткаченко, звертаючись до школярів. — Тож дружити із наукою, пишати істи вчені, запрошуйте їх на свої поля.

На злоті виступили голова колгоспу імені Леніна В. М. Гуртовий, бригадир тракторної цього ж колгоспу С. К. Онуфрієв, секретар райкому партії М. П. Громовий. Від імені кращих учнівських бригад слово взяли Оля Іванченко з Богданівської школи імені Леніна, Люба Тимошенко з Третьків, Люба Кияш із Богданівської школи № 2. Тоня Фролова із Суботців. Валя Коселюк з Дмитрівської середньої школи № 1. Усі вони розповіли про діяльність своїх бригад, навели конкретні цифри досягнень, подякували своїм наставникам за те, що вони вчать усіх школярів хліборобської майстерності.

— Виробнича бригада... З нею у нас, випускників, будуть пов'язані найприємніші спогади про шкільні роки, — схвильовано говорила на злоті бригадир учнівської виробничої бригади Третьківської середньої школи. — Ми вчилися в ній виробляти сільськогосподарську культуру, воліти трактор, комбайн, любити хліборобську працю, жити в колективі.

(Закінчення на 2-й стор.).

У ПРАЦІ ГАРТУЄТЬСЯ ЮНЬ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

Промовці з теплою згадували літні табори праці й відпочинку, де учні не тільки здобувають трудовий гарт, а й відчувають смак справжньої дружби. Цікаво, що в багатьох літніх таборах пліч-о-пліч із знайомими школярами трудилася цього року посланці з братніх республік. І на зльоті була делегація школярів з Молдавії, яку запросили суботні старшокласники. А вільні години прислали учні з Литви й Ставропольського краю, яких теж зв'язує міцна дружба із знайомцями.

На зльоті кращим членам учнівських бригад вручили почесні грамоти і пам'ятні подарунки.

Після пленарного засідання в сідлу колгоспу імені Леніна проходили цікаві змагання: на кращого орача, автомобіліста, кулігара, з фігурного водіння трактора. Кожна учнівська бригада виставила своїх спортсменів для легкоатлетичного кросу, присвяченого 60-річчю комсомолу.

Мабуть, з усіх змагань найбільш захоплюючими були змагання на кращого орача та з фігурного водіння колісного трактора. В першому участі брали лише хлопці, в другому — лише дівчата.

Ось прокладено перші борозни учнем Дмитрівської школи № 1. Ось уже й другий учасник конкурсу орачів зійшов з трактора. Це десятикласник Володя Корнєєв з Богданівської школи імені Леніна.

— Що йому! — чується поруч. — Він уже з батьком у змін працював. Володя, чорнявий симпатичний хлопчина, усміхастий: йому й справді легко за кермом трактора, ось тільки хвилювався, адже ж конкурс.

— Батько мій, механізатор, був і моїм першим учителем, — розповідає Володя. — Я після школи теж піду працювати в тракторну бригаду. В нашому колгоспі багато випускників, і всі задоволені.

Дуже люблю трактор, — сказала Наталя Батальшикова з Циганівської школи (вона брала участь у конкурсі з фігурного водіння трактора).

А ось за кермо Т-25 сідають сестри-близнюки Тая і Оленка Дорошук з Дмитрівської школи № 1. Їхній батько — теж механізатор у колгоспі «Україна», і вони теж можуть сказати: батько — наш перший учитель, а виробнича бригада — то школа сільськогосподарських професій.

Дівчата так упевнено викреслили всі фігури на полі, що здивували навіть суворих арбітрів. Уже ні у кого не залишилося сумніву, що дві сестрички, дві десятикласниці, стануть призерами змагань.

Урокиста хвилину підбиття підсумків і закінчення зльоту.

Переможцями конкурсів стали: Олексій Жеменюк із Суботців (серед автомобілістів), цибулівський школяр Василь Задоя (серед орачів), Тетяна Дорошук із Дмитрівки (з фігурного водіння трактора), учениця Диківської середньої школи Тетяна Циганко (серед кулігарів). Легкоатлетичний крос виграла учні Диківської школи.

Л. ВАСИЛЕНКО,
спецкор «Молодого
комунара»,
Знам'янський район.

РЕКОРДНИХ НАДОІВ МОЛОКА ДОСЯГ В ЦІ ДНІ КОМСОМОЛЦЬ ОЛЕКСІЙ БУША З КОЛГОСПУ «ДРУЖБА» ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙОНУ — ШОДІВНІ 18 КІЛОГРАМІВ. ПРИ РІЧНОМУ ЗОБОВ'ЯЗАННІ 3150 КІЛОГРАМІВ ВІН УЖЕ НАДОІВ ПО 3223 ВІД КОЖНОЇ ЗАКРІПЛЕНОЇ ЗА НИМ КОРОВИ. СВОЄ ТРУДОВЕ ДОСЯГНЕННЯ ОЛЕКСІЙ ПРИСВЯЧУЄ 60-РІЧЧЮ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ.

Фото В. ГРИБА.

● На приз «Молодого комунара»

СТУПЕНІ СХОДЖЕННЯ

Підбито підсумки соціалістичного змагання серед молодих доярок та комсомольсько-молодіжних колективів молочно-товарних ферм області за три квартали 1978 року.

Найвищих результатів протягом минулих дев'яти місяців добились:

Ольга ШЕВЧЕНКО з колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району, яка надоїла 3635 кілограмів молока від кожної корови.

Наталія РОГОЖИНА з колгоспу «Мир» Гайворонського району — 3562.

Галина ОЛЕФІРЕНКО з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Бобринецького району — 3543.

Валентина РУССУ з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — 3431.

Галина ЗАНІЗДРА з колгоспу імені Шевченка цього ж району — 3353.

Людмила ТАТАРОВА з колгоспу імені Леніна цього ж району — 3297.

Наталія СИТА з колгоспу імені Леніна Долинського району — 3290.

Надія НЕСТЕРЧУК з Несватківського відділка Другого імені Петровського цукрокомбінату — 3250.

Поліна ПОКЛАД з колгоспу імені Леніна Долинського району — 3240.

Олексій БУША з колгоспу «Дружба» Олександрівського району — 3223.

Тамара ЗАПОРОЖЕЦЬ з колгоспу «Росія» Новоукраїнського району — 3127.

Марія УГРІН з колгоспу імені Свердлова Добровеличківського району — 3076.

Майже двадцять доярок області за три квартали вперше взяли тринадцятирічний рубіж. Молоді доярки області мають на сьогодні переважно 2200—2500-кілограмові надої. Це свідчить про те, що в масовому складі вони закінчують виконання всіх соціалістичних зобов'язань, узятих на 1978 рік.

Заспівачі трудової суперництва між молодими тваринницями твердо дотримують свого слова, очолюють змагання з перших місяців. Незмінно входять у десятку кращих молодих доярок області, що беруться за приз «Молодого комунара» «Перший молодий п'ятитисячник» Кіровоградщини десятої п'ятиріччя, Наталія Рогожина з колгоспу «Мир» Гайворонського району. Це вона закладала своїх подруг на фермах: «У ювілейному комсомольському році — рекордні надої!» Так Наталя підтримала тваринницький район, котрі зобов'язалися планові завдання року по виробництву продукції тваринництва завершити до першої річниці нової Конституції СРСР. Наблизили встановлені строки доярки, фуражники, спеціалісти ферм. Ще 20 серпня район виконав трирічний план надоїв молока. Про виконання соціалістичних зобов'язань по виробництву всіх видів тваринницької продукції він рапортував у переддень річниці нової Конституції СРСР. У цей спільний успіх зробила свій вклад і Наталя Рогожина, посівши почесне друге місце в обласному змаганні серед рівних собі суперниць.

І все ж не скрізь так добре склалися справи, як у Гайворонському районі. Слабо організоване змагання між молодими доярками Знам'янського району. Ще кілька років тому на базі знайомих МТФ проходили обласні конкурси майстрів машинного доїння. І призерами їх були саме знайомські дівчата. Сьогодні ж із 15 молодих доярок району жодної немає в числі кращих. Міськом комсомолу, на жаль, тільки констатує цей факт, замість того, щоб вжити конкретних заходів і виправити становище.

ІМ АПЛОДУВАЛИ МОСКВИЧІ

З Москви додому повернувся дипломат Всесоюзного і лауреат республіканських фестивалів самодіяльний народний хор «Нива» Будинку культури обласної сільськогосподарської дослідної станції. Аматори їздили до столиці з творчим звітом, присвяченим річниці нової Конституції СРСР і Всесоюзному дню працівників сільського господарства.

Три дні перебували в Москві посланці орденосного Кіровоградщини — єдиний колектив, що представляв там художні колективи України. Самодіяльні митці виступили перед слухачами Ветеринарної академії, в Головному павільйоні ВДНГ, взяли участь у концерті в Будинку культури виставки.

Москвичі і гості столиці захоплено зустріли виступи дипломатів Всесоюзного фестивалю жіночого та чоловічого вокальні ансамблі, солістів Тетяну Куроп'ятник, Лідію Володимирівну і Юрія Лобусів, майстра художнього слова Івана Буданцева, виконавців пісень Ганну Жарко, Галину Давидову, Ганну Шиловець, Лідію Зиму, Галину і Володимира Занідрів, Ларису Савенко. Вони полонили глядачів чарівними російськими й українськими піснями, творами радянських авторів, запальними танцями. Успіх колективу по праву поділили художній керівник і диригент хору заслужений працівник культури УРСР Олег Смолянський, концертмейстер

Леонід Куроп'ятник та Анатолій Марченко.

Незабутніми для аматорів були зустрічі з прославленим механізатором країни двічі Героєм Соціалістичної Праці нашим земляком О. В. Гіталовим, з учасниками художніх колективів Російської Федерації, Казахстану, інших союзних республік. Як свідок щедрого ужину хліборобів Кіровоградщини, самодіяльні артисти піднесли учасникам святкового концерту сонячний коровай.

Аматори прийняли в Центральному Комітеті профспілки робітників та службовців сільського господарства й заготівель.

Дирекція ВДНГ відзначила учасників художньої самодіяльності Дипломом. Його прийняв від імені аматорів голова робітничого комітету профспілки дослідної станції А. І. Каченко, що очолював делегацію кіровоградців.

Ю. МАТІВОС,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

ТО БУЛА наша буремна комсомольська юність.

Ми разом служили у 828-му штурмовому авіаційному полку. Сформований у квітні 1942 року, він пізніше дії на Карельському й Другому Білоруському фронтах. За участь у Свірській операції 1944 року йому присвоєно почесне звання Свірського, а за участь у визволенні Польщі нагородили орденом Суворова.

Пого очолював славний командир — Герой Радянського Союзу гвардії майор Митрофан Петрович Краснопольський. Він усіх нас учив суворовської науки перемогати. Він нас любив. І ми любили його. Ніжно називали його батьком.

Мої земляки-однополчане: Борис Козир із села Панчевого Новомиргородського району, Іван Литвиненко з Цигиринського району (його село теж Черкаської області). Я — з Кіровограда. Розповім про кожного окремо.

Борис Козир

Старший лейтенант. Полковий інженер зв'язку.

Він на командному пункті. Треба чітко відрегулювати роботу радіостанції та радіо літаків. Кожний літак має бортовий номер. Зараз він регулює зв'язок радіостанції з радіо «Четвірка».

— «Четвірка», «Четвірка», я — «Волга», я — «Волга», як чуєш? Прийом!

— Я — «Четвірка», я — «Четвірка», чую прекрасно. Прийом! — відповідає механік радіозв'язку. — «Четвірка», «Четвірка», як працює переговорювальне обладнання літаків? Прийом!

— «Волга», «Волга», я — «Четвірка», зараз перевірю, — продовжує за хвилину механік. — Переговорне обладнання літаків працює добре. Прийом!

— «Четвірка», я — «Волга», — доповідає механік. — Переговорне обладнання літаків працює добре. Прийом!

— Добре. Все. Переключайся на інший літак.

А бувало штурмовики йшли на тренування в зону. І тут — перевірка роботи радіостанції та літаків. Це — навчання. Це — бойова підготовка.

Під час вильотів на бойове завдання наших літаків зв'язок діяв добре. Митного разу не було аварій, не було втрати зв'язку командного пункту з ведучими, ведучих — з окремими штурмовиками.

УРОК МУЖНОСТІ

ЗІРКИ ПЕРШОЇ ВЕЛИЧИННИ

Для цього довелося імітувати бойовий виліт у напрямку фронту. А тим часом працювали пеленгатори. Як тільки наша трійка штурмовиків узяла курс у бік фронту — запрацювала радіація фашистських лавіючків. Її засікли пеленгатори по той бік порожисті річки, за якою був наш лісовий аеродром. За п'ять чи шість кілометрів.

Ми їх потім узяли своїми силами і здали куди слід.

Таким інженером зв'язку був Борис Козир.

А нині він полковник. Відставник. Живе в підмосковному місті Ісакієво. Пише мені: «Друже, приїзди до мене!»

Іван Литвиненко

Він дуже любив гвоздики.

Прийшов у нашу першу ескадрилью восени 1943 року. Міцний, кремезний, закоханий у життя. З перших бойових польотів зарекомендував себе сміливим та відважним льотчиком.

Одного разу наша ескадрилья пішла на бойове

завдання. Повів її капітан Микола Статкевич. Нині він генерал-майор у відставці. На підході до осельного гірського району зустріли ворожі винищувачі. Троє з них атакували літак командира.

Іван ішов своїм літаком поруч Григорія Рибника. Він помітив фашистський перший. Поклав свого ІІІ на крен, крутою гіркою, з величезним розворотом піліво. Так, щоб ворожий винищувач потрапив у сітку його прицілу. Натиснув газетку — ворожий літак наменем пішов до землі.

Другий, щоб не потрапити Іванові у приціл, відхилив даєсно вбік. Третій атакував Рибника.

Командира було врятовано. Мого земляка за це нагородили орденом Слави ІІІ ступеня.

Одержавши першу нагороду, Іван на фюзеляжі свого штурмовика намалював червоною гвоздиком.

Через півтора місяця після цього наш полк брав участь у боях при форсуванні ріки Свір. Запеклий повітряний бій над населеним пунктом Відання. Бойовий льотчик, полонивши кулеметною чергою по кабінці пілота, смертельно поранив Івана.

Зупинися, смерть, зупинися!

З кулею в грудях льотчик усе ж зумів спікривати своїм літаком на землі батарею, що вела вогонь по наших літаках.

Над самісінькою землею вирівняв його. Ніби танком, він піднімав собою затори земіток. Падає одна, друга, третя... А далі — склад боеприпасів. Вибух!

Розколовся простір. Трапін. Земля.

Переміг!

Повторив безсмертний подвиг Гастелло.

Про себе та інших

А що про себе розповісти?

Був зброярем. Чистив кулемети і гармати, наповнював їхні магазини патронами, підвішував під крила бомби, монтував на балки реактивні снаряди. Все робив для того, щоб льотчики громилли ворогів.

Це ж робили й інші зброярі, мотористи, механіки.

У моїй пам'яті всі вони, як зірки першої величини. Світають завжди.

І. ІСАЄВ,
член обласного літоб'єднання.

Слово, моя ти єдина збрєс.

Л. Українка.

1.—

ДЕСЬ перед саїтанком раптово проснулася від передчуття чогось неправного й неминучого. Не розплющуючи очей, дослухалася до биття власного серця. Билось воно тривожно й глухо, мов спіймане в сильце пташеня.

Ще до кінця не усвідомлюючи того, що сталося, з якоюсь наївною надією спробувала ворухнути правою рукою і тут же... все збагнула. Правицю повністю відняло (ноги вже давно не діяли).

За вікном нагальний вітер пригинав крилате гілля, і воно моторошно й сердито дряпало затуманену шибку. Міцно стиснула уста і знову склепила повіки. Плакати? Скільки вже тих сліз було! Благати? Ні. А що ж робити? Хто-зна.

Та тільки не падати в розпач. У неї є друзі, книги і вірші, що стали в її юній долі і небом, і сонцем, і полем, якого вона так давно вже не бачила.

По шибці скотилася далека срібна зірка. Небо посвітлішало, і новий день кинув у вікно пучок метушливих тіней.

Вона лежала горілиць (як лежить уже не перший рік) і, щоб заспокоїтись, читала напам'ять свої поезії:

Допоки світу білого мого,
Допоки сонця — дереву рости,
Живе у світі праведний зогонь
І зводить дружби вічної мости.

...Вона навчилася мужньо долати відчай. Шість років, які прикували її до ліжка страшними ланцюгами тяжкої хвороби, не змогли здолати тендітну, з миловидним обличчям комсомолку Людмилу Попчук. І навіть тоді, коли дівчина могла піднімати лише ліву руку, та й то через силу, вона не здавалася.

Спершу Людмила вчилася лівою рукою виводити на аркушах паперу звичайнісінькі букви.

Вони виходили незграбні, кривобокі, неслухняно розбігаючись урізноміч з-під її олівця.

Важкою це була «наука». Мліли пальці, ніло передпліччя, краплинки поту зрошували нахмурене високе чоло.

Буква до букви. Слово до слова. І ось нарешті тоненькою й неспіливою в'яззю рядків зарясніли сторінки учнівського зошита. Це була справжня перемога!

Листи Людмили Попчук. Вони лежать переді мною, списані нерівним, майже дитячим почерком мужньої 26-річної людини, що над усе на світі любить сонце. Воно пронизує кожний її лист, кожне її слово. Це сонячні листи.

2.—

«За моїм вікном шуміє весняна повінь. Оце б зараз послухати мову струмка, пригорнути до грудей перші весняні квіти. Весна! Вона йде широким кроком по моїх рідних полях. Як я скутила за ними, за лісом, за цілющим трупком чудового квітня!

Хоч крила мої зв'язані, та серце рветься на волю. Воно співає веснянок, воно любить. Хіба це не частка великого волею людського життя? Адже людина має горіти любов'ю до всього прекрасного, і тільки тоді вона може з повним правом сказати: я живу».

3.—

Одари мене, сонце, промінням,
Обігрій, дай же серцю тепла,
Щоб не рвалися нігі терпіння
І в майбутнє стежина вела.

Людмила читає тихим, дещо приглушеним голосом, поклавши біду ліву руку на ковдру, де лежить записник з її віршами. Вона декламує повільно, мов прислухається до кожного рядка.

В сім'ї могутній квітне Україна,
Влітає в герб свій колосковий спів.

Вірші молодої поетеси схожі на чисті, прозорі струмки, що видзаюються у її скромній оселі співом жайворонка, сурмами комбайна, гаями Волині, де Людмила народилася і виросла.

У світлиці, де стоїть її ліжко, пахне яблунами і чорнобривцями.

— Дуже люблю квіти, — каже вона, — хотілося б до них піти в гості.

— А хто вам їх приносить? — цікавиться.

— О, у мене багато друзів! — Вона нараз жвавішає і радісно повідомляє: — Нещодавно був у мене перший сек-

ретар Новомиргородського райкому комсомолу Андрій Сікларенко. Спасибі йому, він часто мене провідує. А ще дружать зі мною учні Панчівської середньої школи.

Вона розповідає захоплено, з якоюсь наївною і світлою радістю у мрійливих і трохи сумовитих очах. Таких добрих і довірливих.

Я слухаю її голос, а точніше, широко розплющені очі, що діляться зі мною скупкою радістю зустрічі з людьми, із сонцем, яке заглядає в невеличке вікно, і квітами, до яких вона не може піти «в гості». І лозлю себе на думці, що всі ті листи, які писала Людмила, «вимацьовуючи» кожну букву, подібні до живого свічада, в якому я побачив і миттєві хмаринки журби. Але не безнадії.

4.—

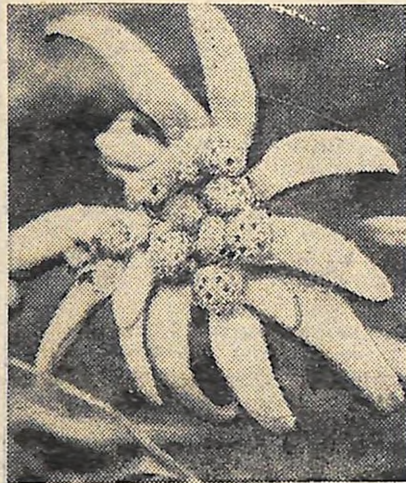
«Почуваю себе не дуже добре. Писати з кожним днем стає важче. Та без слова я не уявляю свого життя. Тягнуся до пера, як рання квітка до сонця.

Як я скутила за землею! Дівчата з настанням весни мріють про пафке кохання, а ж думаю про ту весну, коли зможу зробити хоч кілька кроків по землі, взяти теплу грудочку в руки і бути подіячому, до безтани щасливою...

6.—

«А сьогодні у мене радість! Незважаючи на погану погоду, до моєї домівки заїхали учні Листопадівської школи разом із класним керівником, учителькою математики, старшою піонервожатою. Приїхали автобусом. І в моїй хаті залунали пісні, вірші.

● ЗУСТРІЧ ДЛЯ ТЕБЕ

ОДАРИ
МЕНЕ,
СОНЦЕ...

У мене зараз стільки планів і задумів, що аж не віриться, що зможу їх здійснити. І все ж живу майбутнім. Так хочеться віддати все своє творче горіння і любов людям. Щоб їм було радісно і весело жити на землі. Щоб цвіли сади, співали птахи, щедра плодоносила наша земля».

5.—

У неї багато адресатів. У невеличке зелене село Защиту, що загубилося в рахманих просторах новомиргородських степів, приходять листи з багатьох міст і сіл нашої республіки. З Людмилою Попчук підтримують зв'язки комсомольці і піонери, літератори, журналісти... Відповідає вона багатьом, підписуючи конверти своїм характерним круглим почерком, скошуючи букви на лівий бік.

Але є у неї й невідправлені листи, які Людмила складає в думках, а потім переносить усе на папір. Рядки їхні сповнені і жалю, і гніву, і образи на тих, хто багато років тому завдав їй незаслуженої кривди.

Листи ці адресовані матері. Ні, не рідній, а тій, яка лише народила Людмилу Попчук і місячним немеслям лишила на руках стареньких дідуся Дем'яна та бабусі Ганни. Саме вони колись дали Людмилі дитинство у простій селянській хаті на Волині. Саме там зароджувалися безпосередні, дитинно-зворушливі рядки:

Волинь моя казкова,
Квітує сторона,
Поля, гаї, діброви,
І синь озер ясн.

Справжня мати Людмили Попчук, жінка з надзвичайно чуйним серцем і лагідними руками, Олександра Овдіяна щодня дарує дочці теплу усмішку і щире

слово, що такі необхідні хворій дівчині. І, мабуть, тому проникливо, задушевно звучать рядки вірша Людмили:

Внесла матуся в хату
Барвисту літа вроду:
Букет ромашок, м'яти
Поставила у воду.

І далі:

Ловила їх руками
І чарами впливалася.
А карі очі мамі
До мене усміхались.

Поезії Людмили Попчук дедалі частіше з'являються в районній та обласній пресі. Молода поетеса готує свою першу збірку «Ритми серця».

Звичайно, бореться з підступною хворобою вона не одна. Незважаючи на відстань, де Людмили приїждять працівники райкому комсомолу, навідується члени новомиргородської літстудії «Вись» (керівник М. П. Сухов), учні.

— А скільки ти сьогодні пройшла?
— І ноги не болять зовсім-зовсім?
— Зовсім-зовсім, — усміхається Людмила.

— А чого тобі зараз хочеться найбільше?

— Ходити. Бігати. Стрибати.

І... вона біжить прудко, стрімко, як давно колись у школі на маленькому сільському стадіоні. Адже ж тоді займалася легкою атлетикою.

Вона біжить назустріч мандрівному обрію, засотаному прозорими хмарами, дзвінко сміється, щось вигукне, потім починає на весь голос співати і... прокидається.

Так, це був лише сон. Такий крилатий і променистий. Сон, у який Людмила вірить ось уже сьомий рік.

* * *

За її життя борються люди найближчої роднішої професії — лікарі. Десятки, сотні чутливих і розумних рук стараються звести Людмилу Попчук на ноги. Про всіх них вона згадує з глибокою вдячністю, називаючи імена лікарів, медсестер, нянечок. Усі вони подарували їй частину своєї великої душі. І раптом...

Ні, я не можу уявити чиновника в білому халаті. І все ж, як це не прикро, неймовірний факт стався цього року в Кіровоградській обласній лікарні, де Людмила Попчук проходила черговий курс лікування.

Саме тут при виписці хвору не змогли забезпечити спецтранспортом, тобто швидкою допомогою. Адже Людмилу Попчук можна перевозити лише тоді, коли вона лежить у горизонтальному положенні (у неї пошкоджений хребет). Однак їй натякнули: добирайся як сама знаєш. Тоді Йогип Дем'янович, батько Людмили, найняв таксі і, тримаючи дочку на руках, з неймовірними труднощами доставив її додому.

— Ледве доїхали. Думала, що й не доживу. — Людмила болісно посміхається і додає: — Ви ж знаєте, як нелегко було все це.

Так, знаю. Але справа не в труднощах, а в тій «гуманності», яку виявили деякі люди в білих халатах з обласної лікарні до тяжко хворої Л. Попчук із села Защита...

Вона нерухомо лежить горілиць (цієї пози не змінює вже кілька років) і широко відкритими очима дивиться поперед себе. Сили треба економити. Останнім часом почала слабнути й ліва рука. Тож спочатку необхідно відшліфувати віршовані рядки в голові, а вже потім, відісіявши все зайве й пустослівне, на нести на папір нову поезію.

Нею вона живе і бореться з тяжкою недугою. З нею вона виходить у широкий світ сподівань і надій.

Молода поетеса, комсомолка Людмила Попчук. Одари її, сонце! Одари її, доле, майбутніми ззвидними дорогами і сонячним життям нашого чудового сьогодні!

В. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара»
с. Защита,
Новомиргородський район.

ЯКА ТВОЯ ДУМКА

ПРО ТЕ, ЩО ТИ ПРОЧИТАВ
НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

1. Що в Людмилиній долі тебе найбільш схвилювало?

2. Що б ти хотів їй порадити?

3. Чи в своєму житті ти зустрічав людей, подібних до Людмили Попчук? Яку роль у їхньому житті відіграв комсомол?

Михайло РОДИНЧЕНКО вчитель в селі Олександрівці Долинського району. Пише вірші, оповідання. Його твори публікувалися на сторінках республіканських газет та журналів, у літературних альманахах, колективних збірниках.

Він — учасник Всесоюзної наради молодих літераторів.

Підготував для видавництва збірку своїх віршів.

Сьогодні друкуємо кілька нових творів молодого автора.

РУСЛА ЛЮБОВІ

Пісня

Над піснями, що є на світі,
Піднеслася найкраща пісня —
В ній слова із любові відліті
І у кожному чути: Вітчизна...
Несемо до останньої миті
Цю, серцями написану, пісню,
Де слова із любові відліті
І у кожному — Ленін, Вітчизна...

Пам'ятає вас, вчителю

І.
Задивляється, вчителю,
Вечорами в вікно...
Ще для вас іще діти ми,
Хоч дорослі давно.
Із листів наших знаєте,
Що завзято живем,
І на карті шукаєте,
Де літає, плывем...
Вам би теж так хотілося
Десять майнути туди,
Де романтика вироста,
Де гудуть поїзди.
Тільки ж очі допитливі
Ждуть за партами знов;
Ім віддати повинні зн
І тепло, і любов...
Ми ж ніколи не сплемо
Вже до вас на урок,
Бо нас ніші призаблює
Світ далекіх зірок...
Та, своїми орбітами
Піднімаючись зверх,
Пам'ятає вас, вчителю,
Любим вас, як колись...

II.

Мій вчителю, на березі далекому
Стою і бачу стежечку шкільну
І посмілюся з ранішніх лелеками
Учнівську нудність і любов яспу.
Колись до вас із молодими веснами
Змужнілі ластів'ята прилетять,
Вітрами мандрівничими розчесані,
Готові знов урок відповідати.
І пам, солідним, в різнобарвних
галстухах,
Так буде важко у ту мить збагнути,
Що дійсність це, а не якась фантастика:
У вашій синій відбітці наша путь.

Берег

Помічені дитячими грізами,
Там рясо родять яблуні в саду,
Там не змокає бій із лопухами...
А я туди ніколи не приїду.
Ні, не жалю я і не журюся.
Так чом же важко ті літа забути,
Ту синьою дівчинку Ганнусю,
Що так хотіла вчителькою бути,
Оті старепні верби на леваді,
Де наші розміщалися «штаби»...
Були тоді ми вільні і багаті,
Хоча синці не сходили з лобів.
Тепер нові дороги і турботи,
І пісню вже співаємо не ту;

Не легковажністю, а сьомим пстом
Долаємо життєву висоту.

Відколисали нас луги, діброви,
Прощально відшуміли нам усмілі...
Дитинства берег, берег веселковий,
За те тобі вклоняємось з любов'ю,
Що ти один такий на цілий світ.

Невродлива

Із гулячки йде одна додому,
І ніхто не жде біля воріт,
Невродлива, в платтячку простому,
Незраблена, мов буденний світ.
Не спішить за нею хлопчик ждед,
Сумно не зітха коло вікна...
Подругам струнким своїм і модним
Заздрить безкорисливо вона.
Хочеться їй теж дівочих чарів,
Щоб когось навик причарувати,
Щоб і на її весіллі чари
Гості за любов могли підняти...
І чому в житті такі закони —
Не дівчатам дано вибирати?
Ще не раз чужі весільні коні
Мимо її долі пролетять.
Та заграють асе ж святкові сурми
Перед добрим подивом людським,
І ввійде в світлицю той, хто думав
Про красу душі, а не очей,
І відкриє він усьому світу
Вроду, що прихована була,
Що таким небесним двоохвітом
Линь для нього стільки літ швіла...

Не відсиная

Відолотилась, відколосилась
Літо-літкою в моїм краю,
Тільки ти мені не відсиная
Ніжним проліском у гаю.
Де даліна в журбі вдовиній
Виглядає молоді тропи,
Хоча наші слова паївні,
Що так легко шукали ми.
І кружила у прощальній вальсі
Повноліття мове, твоє...
А в чапаєвській десь папасті
Мужність, вірність людська встає...
Так ми виїшли в життя відкрито,
Зачаровані новим дном.
В те ж останнє, в те перше літо
Ми ніколи вже не прийдем.

Ночами

Нопами сплять
Дороги моїм нопам,
Рукам — робота,
Очам — чисте небо,
Серцю — Вітчизна...
І я починаю свій день
Пророчими снами
Щасливий,
Бо все в мене є:
Неспокій доріг,
Любима робота,
Мирне небо
І пайсвятіше —
Вітчизна!

ПЕРЕД ВИРІШАЛЬНИМ ІСПИТОМ

КОЖНИЙ день наближає нас до фіналів VII Спартакіади Української РСР, яка є іспитом на зрілість спортивних організацій республіки, перевіркою того, як вони працюють над вихованням висококласних спортсменів, здатних успішно виступати на всесоюзній і міжнародній арені. Адже кінцевий підсумок масовості, всенародності нашого фізкультурного руху — це підготовка атлетів світового класу. Чим більше юнаків і дівчат залучено до фізкультури і спорту, тим кращі умови для виявлення талантів.

Республіканський фінал з класичної боротьби проходить у Кіровограді з 3 по 7 травня наступного року. Ця обставина обертається для нас, так би мовити, двома сторонами медалі: одна полягає в тому, що виступ удома завжди сприяє господарям, організаторам змагань (це зумовлено в основному моральним мікрокліматом, психологічним настроєм); друга покладе підвищену відповідальність — перед лицем своїх земляків незручно показувати навіть посередній результат. Отже, наші борці класичного стилю повинні принести в копилку збірної області максимальну кількість залікових очок.

Усе це накладає свій відбиток на організацію навчально-тренувального підготовчого процесу, перевірку ефективності якого був проведений нещодавно в Донецьку чемпіонат України з класичної боротьби. В ньому взяло участь 26 збірних колективів республіки, в тому числі два з міста Києва. Наша команда виступала в повному складі і посіла, ми вважаємо, непогане місце — восьме. Позаду лишилися борці таких провідних у спорті областей, як Одеська, Ворошиловградська, Львівська, Дніпропетровська.

В особистому заліку неспростованим був майстер спорту міжнародного класу інженер Віктор Савчук (шочайшегша вага). Він виграв усі поєдинки, причому лише один по очках, решту завершив достроково на туше, тобто чистими перемогами. Тепер чемпіон України в Донецьку в складі збірної республіки готується до розіграшу Кубка СРСР, що проходить у третій декаді жовтня.

Можливо, результати командного виступу кировоградців були б кращими, якби не травма одного з її лідерів — майстра спорту Станіслава Редозубова. Та дублер Редозубова, молодий борець, учень технікуму сільськогосподарського машинобудування Сергій Луценко, не підвів своїх товаришів — посів п'яте місце серед атлетів найлегшої ваги. Тільки вклав у здобуток колективу виселі студент факультету фізичного виховання підінституту майстрів спорту Геннадій Бєлєвський, Володимир Зубенко та інші члени команди.

СПОРТИВНА наука і практика вимагають оптимальних, не завжди однакових за навантаженням режимів підготовки до змагань. На даному етапі (вирішувачі час, що лишився до фіналу) для борців класичного стилю режим повинен бути в зоні інтенсивності. Цієї мети досягаємо переходом на шестиразове тренування на тиждень, а також максимальною насиченістю навчального процесу. Але ми вважаємо, що цього замало — заняття необхідно проводити двічі на день. На зустріч нам пішли керівники підінституту, студенти якого становлять кістяк команди: їм створено умови для відвідування тренувань за новим розкладом.

Велика увага приділяється виконанню індивідуальних планів підготовки кожного борця. В цих планах передбачено роботу над наблизженням до найвищого рівня слабких сторін спортсмена. Комусь, скажімо, слід працювати над поліпшенням фізичного стану — такі мають зосередитися на силових вправах, підвищенні витривалості, комусь потрібно відшліфувати ті чи інші прийоми тощо.

У ПРОГРАМІ підготовки солідне місце займають різні змагання, які додають досвіду і є одночасно перевіркою зростання майстерності. Нами було участь наших борців у меморіальних турнірах, що проходять у Москві, Ташкенті, Вітебську та інших містах країни. Сь у такому стані сьогодні підготовка кировоградських борців класичного стилю до вирішального іспиту. Але, нам здається, є чимало невирішених питань. Перш за все ряд організаційних заходів

повинні здійснити обласний спорткомітет. Настав час провести чи то нараду, чи то збори активу з участю всіх керівників організацій і навчальних закладів, де працюють або вчаться кандидати до збірної команди області. Їм треба створити максимально сприятливі умови для плідного заняття спортом. Фінали Спартакіади УРСР, як уже говорився, не за горами, та багато керівників не те що не створюють таких умов, а навіть не знають, що їхнім підлеглим належить захищати спортивну честь області на найвищому республіканському форумі. Це стосується не тільки борців, а й учасників усіх інших команд.

Вирішальним перед кожними великими змаганнями є проведення навчально-тренувальних зборів, під час яких спортсмени набувають найкращої форми. Нам поки що не відомо, на який час, у якому обсязі намічаються такі збори. А до них

На фото: В. САВЧУК.

треба готуватися завчасно.

Для представників інженерних, силових видів спорту край потрібний відновний або реабілітаційний центр. Основу його становить звичайна паризька. Такий центр можна створити в зимовому спортивному комплексі спортклубу «Зірка». Розмови про це тривають уже більше року, керівники заводу і спортклубу погоджуються з нами, обіцяють, але практичних заходів не здійснюють. Поки таке триває, нам доводиться користуватися реабілітаційним центром інституту сільськогосподарського машинобудування. Спасибі, що хоч не відмовляють. Але ж це дуже неадекватно: тренувальний і відновний об'єкти розташовані у протилежних кінцях міста.

УВИЛЮЄ ще одне питання, яке до фіналу VII Спартакіади України розв'язати вже неможливо, але треба мати його на увазі на майбутнє. У складі збірної області борців класичного стилю атлетів початкових (легких) вагових категорій, які виступали стабільно, на осягому рівні. В той же час, коли мова йде про важких (особливо другої середньої ваги), доводиться перебирати багато кандидатів, щоб правильно визначити найсильніших. Хотілося б, щоб тренери обласних рад спортивних товариств, навчальних закладів з класичної боротьби врахували цю обставину у своїй подальшій роботі.

М. РОМАНЕНКО,

заслужений тренер УРСР, старший тренер збірної області з класичної боротьби.

ОГЛЯД РЕЗЕРВІВ: Є НОВІ ІМЕНА

На дев'ять днів стадіон товариства «Колос», що в Новоукраїні, було віддано в розпорядження юних футболістів. Тут проходив перший етап області серед

вихованців ДЮСШ відділу народної освіти.

Чемпіонські титули дісталися кировоградцям, яких тренує в недавньому минулому центральний нападочий «Зірка» Віктор

Ступак. Друге місце виборили спортсмени міста Світловодська. Третій призерами стали олександрівці.

В. АЛЕКСЕЄНКО, суддя республіканської категорії, головний суддя змагань.

ПОНЕДІЛОК,

16 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — Мультифільм. 9.15 — Фільм «Дитина капітана Гранта». 10.40 — «Очевидно — неймовірно». 14.50 — Док. фільм. 15.30 — «Найдавніші пам'ятки мистецтва». 16.00 — Концерт. 16.30 — «Портрет Кован-Дойля». 17.15 —

«Старт надії». 18.00 — Новини. 18.30 — Ф. Мендельсон. Концертні увертюри. 19.10 — «Рік третій — рік ударний». У передачі бере участь перший секретар Київського міського Компартії України О. П. Ботин. 19.55 — До 60-річчя Ленінського комсомолу. Телефільм «Як гарувалася сталь». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Музична по-

дорож по Вірменії. 22.35 — Док. фільм «Гімнастика. Олімпійські надії». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Новини. 10.15 — К. т. «Діло особисте та епізанова». 11.15 — К. т. «Доброго вам зоря». 11.45 — «Донецька електросталь». Репортаж з будівництва електростанції на Донецького

металургійного заводу імені В. І. Леніна. 12.10 — «Сибірський дивізіон». Для малю. 12.30 — Фільм «П'ять днів, п'ять ночей». 16.40 — «Комуністи сімдесятих». Звіт і вибори в партійні організації Львівщини. 17.00 — Для дітей. «Книжечка дм». Літературна гра конкурсу. 17.30 — Концерт квартету балетистів. 18.00 — К. т. Телефільм «300 шахтарських

літ». 18.30 — Фільм-концерт. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Зорі братерства». Літературно-музичний вечір з участю поетів Києва та Москви і майстрів мистецтва. 20.30 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Зорі братерства». Продовження літературно-музичного вечора. 22.40 — Тележурнал «Старт». По закінченні — к. т. Новини.

ВІТРОК,

17 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.55 — «Старт надії». 9.40 — Телефільм «Голова ревному». 11.15 — «Ніс В. Захарова». 14.30 — «По Сибіру і Далекому Сходу». Кінопрограма. 15.20 — «Архітектурна Москва». 15.50 — «Спортивний клас». 16.35 — Гра учасників VI Міжнародного конкурсу ім. П. І. Чайковського на-

мет А. Пистонів. 17.00 — «Наш сад». 17.30 — «Відгуки підня, сурмачі». 18.00 — Новини. 18.15 — «Ми — молоді робітничі класи». 19.05 — «Разом — дружна сім'я». Музична програма. 19.40 — Річниця літнього (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС — у житті. 19.55 — Телефільм «Як гартувалася сталь». 2 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Андрій Вознесенський. Діалог про поезію. По закінченні — новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу пестів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-57.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ с. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі. м. Кіровоград, вул. Глітки, 2.